

gelse af det nuværende militære engagement som en del af koalitionsstyrkerne ud over medio 2006. Danmark bør dog også efter dette tidspunkt bidrage til fremme af stabilitet, demokrati, udvikling og sikkerhed i Irak. Danmark bør særligt lægge vægt på at støtte løsningen af FN's og NATO's opgaver i Irak. S og RV vil ligeledes støtte en langsigtet politimæssig, humanitær og udviklingsorienteret dansk indsats i Irak.

- S og RV er indstillede på at støtte en målrettet styrkelse af indsatsen med at træne irakiske sikkerhedsstyrker i foråret 2006, så ansvaret for sikkerheden i det danske område kan overdrages til irakerne på ansvarlig vis.
- Danmark bør nu og fremover overveje, hvor de danske militære styrker gør størst gavn i forhold til den berørte befolkning i konfliktoområdet. I det konkrete tilfælde er det S og RV's vurdering, at de danske soldater vil kunne gøre en større og mere mærkbar forskel i f.eks. både Afghanistan og Sudan, hvor behovet er enormt og legitimiteten klar.

- Regeringen skal månedligt afrapportere til Folketinget om de trinvis fremskridt med træningen af irakiske sikkerhedsstyrker og overdragelse af ansvaret for sikkerheden samt den sikkerhedsmæssige udvikling.

Dansk Folkepartis medlemmer af udvalget er af den opfattelse, at Danmark fortsat bør bakke politisk og militært op om den multinationale sikringsstyrkes arbejde i Irak, forudsat at FN og de irakiske myndigheder anmoder om vores assistance. Dansk Folkeparti er fuldt ud klar over, at den militære tilstedeværelse ikke gør det alene, og at der skal arbejdes på alle fronter for at stabilisere og demokratisere Irak efter Saddam Husseins fald.

Det er vigtigt at understøtte den fortsatte politiske proces i Irak, herunder regeringsdannelsen og hele forsoningsprocessen, som fortsat står over for store og vanskelige opgaver. Men det internationale samfund har lagt sig i selen for at hjælpe det nye demokrati i gang i Irak, hvor målet klart er et fredeligt og stabilt Irak. Hvis denne opgave skal lykkes, mener Dansk Folkeparti, at man klart skal sigte på fortsat at bidrage til og understøtte den civile genopbygning af Irak og dermed forbedre mulighederne for, at befolkningen betragter sikringsstyrkens tilstedeværelse som nødvendig.

Således betragter Dansk Folkeparti det som en god ting, at den særlige støtteenhed til genopbygningsindsatsen, der p.t. omfatter 10 personer, nu med dette forslag udvides med ca. 35 personer, som med bl.a. fokus på logistik og beskyttelse vil kunne understøtte hele processen omkring den civile genopbygning af Irak.

Ligeledes er det vigtigt, at fokus opretholdes på en fortsat international støtte til opbygning af de irakiske sikkerhedsstyrker. Jo bedre og jo før man får uddannet de irakiske styrker til et tilfredsstillende sikkerhedsmæssigt niveau, des før vil den multinationale sikringsstyrke kunne reduceres. Herefter kan man tage fat på den endelige exitstrategi, som Socialdemokraterne og Det Radikale Venstre har efterlyst. Men opgaven skal være løst og bestået, før Dansk Folkeparti vil anbefale, at den multinationale sikringsstyrke kan og skal forlade Irak og dermed overlade hele opgaven til de irakiske myndigheder.

Således kan Dansk Folkeparti tilslutte sig det fremsatte beslutningsforslag og dermed en forlængelse af det danske militære bidrag til den multinationale sikringsstyrke i Irak frem til den 1. juli 2006.

Et *mindretal* i udvalget (SF og EL) indstiller forslaget til *forkastelse*.

Socialistisk Folkepartis medlem af udvalget bemærker, at krigen mod Irak kom på et tidspunkt, hvor alle andre muligheder endnu ikke var udtømt, og efter, at især USA og Storbritannien i månedsvis havde forsøgt at få et flertal i FN's Sikkerhedsråd (FNSR). Efterhånden som mulighederne for, at et såkaldt moralsk flertal ville kunne mobiliseres, svandt, og efterhånden som muligheden for at undgå et veto fra Frankrig fortonede sig, valgte en snæver gruppe af lande med USA i spidsen at sætte sig ud over det gensidigt forpligtende internationale samarbejde, som FN repræsenterer, herunder Danmark.

Den latente trussel fra amerikansk side om at ville gå uden om FN stillede fra begyndelsen FN i et dilemma: Hvis FN lod sig kue til at makke ret, ville FN *de facto* sætte sin autoritet over styr. Hvis FN lod sit demokrati arbejde og USA gik enegang, ville den reelle legitimitet lide et alvorligt knæk. Det var, hvad der skete, og det er den situation, vi nu står i. FN har forsøgt at rette op på renommeet ved at vedtage en række nye sikkerhedsrådsresolutioner (1546, 1619, 1637), der opfordrer til at støtte op om koalitionsarbejde